

ת"פ 21744/10/16 - מדינת ישראל נגד י ס - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

20 דצמבר 2017

ת"פ 21744-10-16 מדינת ישראל נ' ס
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאייר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכחת
נגד
י ס - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד חיים מקלר - נוכח

המאשימה

הנאשמים

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום (מתוקן) הכולל שלושה אישומים, כדלקמן:

באישום הראשון, נטען כי ביום 28.09.2016 בשעה 14:30 או בסמוך לכך, עבדה המתלוננת - שבמועד הנקוב הייתה בת זוגתו של הנאשם מזה כתשעה חודשים - במקום עבודתה במאפייה ב-... בנסיבות אלו, ולאחר שהנאשם התקשר אליה אך היא לא ענתה, הלה הגיע למקום ודרש ממנה לצאת החוצה. בהמשך, ולאחר שהמתלוננת התעלמה מהנאשם, הוא ניסה לפתוח את דלת הכניסה שהייתה נעולה בקודן ומשלא עלה הדבר בידו, הוא בעט בה. או אז, עובדת אשר שהתה במקום (להלן: "ל") צעקה לעבר הנאשם: "מה את עושה?", והוא בתגובה איים עליה באומרו "תסתמי, אני אדקור אותך". לאחר מכן, הנאשם בעט בחוזקה בדלת הכניסה והצליח לפתוח אותה.

בהמשך למתואר לעיל, הנאשם נכנס למקום והחל להשתולל ולהפוך את הסחורה שהייתה במקום: קרטונים עמוסי מאפים ועגלת עוגות, ובכך גרם לנזק ניכר הנאמד בסך של עד כאלפיים ₪. עוד ובהמשך, איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "תזהרי, אני אהרוג אותך, כוס אימא שלך".

באישום השני, נטען כי ביום 14.10.2016 בשעה 02:35 או בסמוך לכך, בילתה המתלוננת עם חברותיה בחוף "דלילה" באשקלון, בסמוך למסעדה שהייתה במקום. בנסיבות אלה, הנאשם שלח לש', חברתה של המתלוננת, מסרון ובו כתב לה: "יש לי 100 אנשים שמע הכול פינההה אומרים לי בדיוק איפה מ [הטעויות במקור]". בהמשך לאלה, הנאשם הגיע למקום בעודו מחזיק בסכין, וביקש לשוחח עם המתלוננת. וכך, במסגרת זו, ביקש הנאשם מש' שתבקש מהמתלוננת לצאת החוצה מבלי שתאמר לה שהוא ממתין לה בחוץ, אולם ש' סירבה לבקשתו.

הנאשם המשיך להמתין בחוץ, ובהמשך יצאו מהמסעדה ש' ואור, גם היא חברתה של המתלוננת. או אז, הנאשם ביקש לדבר עם ש', אולם אור לא הסכימה לכך. בנסיבות אלה, החזיק הנאשם בסכין. לאחר מכן, משיצאה המתלוננת, איים עליה הנאשם באומרו: "עכשיו את הולכת הביתה, עכשיו". אור אמרה לנאשם כי המתלוננת לא תלך איתו, והוא בתגובה צעק על אור: "אל תתערבי".

עמוד 1

עוד ובנסיבות המתוארות ומשהוזעקה משטרה למקום, הנאשם נמלט. בהמשך, כשהגיעו שוטרים לחצר הבית, הנאשם הבחין בניידת המשטרה ונמלט, בכך שדילג מעל חומת החצר.

באישום השלישי, נטען כי ביום 12.09.2016 בשעה 13:30 או בסמוך לכך, עת עבדו יחדיו בקייטרינג ----, ראה הנאשם את המתלוננת משוחחת עם אחד העובדים, וכעס עליה בגין כך. בהמשך למתואר, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שבעט ברגלה.

2. הנאשם הודה במסכת העובדתית שתוארה לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **איומים (3 עבירות)**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; **הפרעת שוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; **ותקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

כאן יוער, כי בסעיף 9 באישום השני, נטען כי "במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את אור, בניגוד להסכמתה ושלא כדין". דא עקא, נדמה כי סעיף זה נותר עומד על כנו לאחר תיקון כתב האישום אך מחמת טעות, שכן הן בסעיפי החיקוק והן בסעיפי העובדות שבאישום השני, לא מיוחסת לנאשם כל עבירה של תקיפה. משכך, ברי כי בית המשפט לא יתייחס לאמור בסעיף 9 באישום השני.

3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי עובר לגזירת הדין יופנה הנאשם לשירות המבחן.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים מאת שירות המבחן, ובסופם המלצה להורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים נגדו, לצד השתת ענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן והתחייבות. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאלהים אתיחס בהמשך.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 19.11.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. בא כוח המאשימה פירט את מעשיו של הנאשם ועמד על הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. בהמשך, הלה עתר לקבוע מתחם עונש נפרד בגין כל אירוע, אולם טען כי ככל שבית המשפט ימצא לקבוע מתחם עונש כולל, כי אז לטענתו הוא צריך לנוע בין 18 ל-24 חודשים מאסר בפועל. וכך, מבלי להתעלם מהתסקיר שהוגש בעניינו, עתר התובע להשית על הנאשם עונש בגדרי המתחמים הנטענים, לצד קנס ופיצוי. באשר למאסרים המותנים, נטען כי בשים לב לכמות העבירות שבהן הורשע הנאשם באירועים השונים, הרי שאף אם ייקבע כי מכלול מעשיו מהווה "אירוע" אחד, עדיין ומשלא מתקיימים תנאיו של סעיף 85 לחוק העונשין - הופכים מאסרים מותנים אלה לחבי הפעלה, ואותם, כך לטענת בא כוח המאשימה, יש להפעיל במצטבר לעונש המאסר שייגזר.

7. מנגד, בא כוח הנאשם טען כי בשים לב לעובדה שהמאסרים המותנים הושחו על הנאשם בגין מסכת עבריינית אחת; בעוד שגם בתיק שבגיניו הוא נותן את הדין כיום, עסקינן במעשים המהווים אירוע אחד - הרי שהמאסרים המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם, ובניגוד לטענת המאשימה, אינם חבי הפעלה. גם לגופו של עניין, הסנגור הסכים למתחמים שנטענו על ידי המאשימה, אך טען כי במקרה הנדון יש לסטות מהם לקולא, תוך הארכת המאסרים המותנים. את עיקר יהבו בעניין זה, מיקד הסנגור, בין היתר, בהליך השיקומי שעבר הנאשם; נסיבות חייו

המורכבות; התקופה הארוכה שבה שהה במעצר; וגילו הצעיר. לאור כל אלה, ובסיכומם של דברים, נטען כי לא יהיה זה מידתי להחזיר את הנאשם אל מאחורי סורג ובריח.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה על מעשיו וקיבל עליהם אחריות. כמו כן, הלה הפנה להליך הטיפולי שעבר במסגרת שירות המבחן וטען כי הוא רוצה "לקחת את החיים שלו בידיים".

דין והכרעה

9. ראשית חוכמה, אדרש למחלוקת שנתגלעה בין הצדדים בשאלה אם יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כ"אירוע" אחד או שמא המעשים המיוחסים לו בכל אישום מהווים "אירוע" נפרד.

בעניין זה, לאחר שנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" ויתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) (להלן: "עניין דלאל"); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)) - מצאתי כי חרף העובדה שבין אירוע לאירוע מפריד פרק זמן של כשבועיים ימים, עדיין קיים ביניהם אותו "קשר הדוק", ומכאן שיש לראות בהם כ"אירוע" אחד. דברים אלה אמורים בשים לב לעובדה שעיקר העבירות בוצעו על רקע של אותה מערכת יחסים קלוקלת שבין הנאשם למתלוננת (כאשר ברי כי גם האיום על ל' וההיזק לרכוש במקום עבודתה של המתלוננת אך נלוו לעבירות שבוצעו נגד האחרונה), כך שלמעשה נדמה כי בפנינו מסכת עבריינית אחת של עבירות אלימות בתוך התא הזוגי, אשר נפרסה על פני פרק זמן של כחודש ימים.

בהינתן אלו, לאור כך שעסקינן במעשי אלימות שכוונו כלפי אותה המתלוננת, במסגרת מערכת יחסים אחת, ושנפרסו על פני פרק זמן של כחודש ימים, מצאתי כאמור כי מתקיים ביניהם קשר הדוק וכי ראייה בכל אחד מהם כאירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר**, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרציונל העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן, יפה גם לענייננו). אשר על כן, בית המשפט יקבע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול המעשים שבהם הורשע הנאשם.

וידגש, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

10. לאור האמור, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)), אקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע. עוד ובד בבד, יהיה על בית המשפט להכריע אם ניתן בדין להורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. ראשית חוכמה יצוין, כי ההגנה לא חלקה על מתחמי הענישה שהוצגו על ידי המאשימה, ומיקדה טיעוניה בנימוקים לסטות הימנו לקולא (ובשאלת הארכת המאסרים המותנים). כידוע, על דרך הכלל בית המשפט לא יחרוג מהסכמות הצדדים ולא יתערב בשאלות שאינן במחלוקת. לצד האמור, מצאתי כי המתחם הנטען הינו מחמיר מדי, בוודאי ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון שלו, ועל כן אין לאמצו. כידוע, קביעת מתחם העונש ההולם הינה קביעה נורמטיבית השמורה לבית המשפט (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט י' עדן (דעת רוב) בע"פ ג (מחוזי באר שבע) 4687-05-15 **וליד גמאעין נ' מדינת ישראל**, (09.09.2015)), ובמקרה הנדון, על אף הסכמת הצדדים ומשום שבסופו של יום יש בכך כדי להקל עם הנאשם, מצאתי לקבוע מתחם ענישה מקל יותר, והכול כפי שיפורט להלן.

12. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

13. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשה התקיפה, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני זוג, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007)); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)). כאן גם אעיר, כי הגם שאין חולק על כך שבשעת ביצוע העבירות היו הנאשם והמתלוננת בני זוג, והדברים אף מצוינים בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, הרי שמסיבה שלא הובררה לבית המשפט, המאשימה בחרה שלא לייחס לנאשם עבירה של תקיפה סתם של בת זוג, כי אם עבירה של תקיפה סתם בלבד. ודוק, ברי כי בית המשפט יגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעונשים הקבועים לצד העבירות שבהן הוא מואשם בסעיפי החיקוק. ועדיין, אין להתעלם מהנסיבות הנלוות לעבירות, כפי שאלה מפורטו בעובדות כתב האישום המתוקן ושבהן הודה הנאשם.

באשר לעבירת ההיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, וזאת גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.

בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). בדומה לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, (20.08.2009)).

בהחזיקו סכין שלא למטרה כשרה, פגע הנאשם בתחושת הביטחון כל פרט בציבור ועל זכותו להיות מוגן מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. חומרתה של עבירה זו טמונה דווקא בהיתכנותו של אירוע אלים ומסוכן, אף מבלי שנעשה בה שימוש בפועל, ומכאן שקיים הצורך למנוע את החזקתה, שכן הדבר עלול להוביל לאסון במקרים של מחלוקות, קטנות כגדולות, עת המרחק בין סכין המצויה ברשות הנאשם לבין השימוש בה הוא, לדאבון לב, קצר ביותר (ראו והשוו, למשל, ע"פ 8314/03 **רג'אח נ' מדינת ישראל**, (07.06.2005); ע"פ 3573/08 **עודה נ' מדינת ישראל**, (13.04.2010); ורע"פ 2047/07 **חנוק נ' מדינת ישראל**, (14.05.2007)).

לבסוף, בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, הרי שבעצם ביצועה פגע הנאשם בערכים שעניינם הגנה על סדרי משטר

וחברה תקינים, על עקרון שלטון החוק ועל תפקודם התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק, לבל תופרע מלאכתם ולבל ייפגע תפקודם (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי חיפה) 20677-01-12 **מדינת ישראל נ' מיקי מיכאל מישר**, (04.03.2015)).

14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם וטיבם של מעשה הפרעה לשוטר והאיומים שהושמעו מפיו, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף הבינוני.

15. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם נגד המתלוננת. כידוע העבירה של תקיפה סתם יכולה לחול על מגוון רחב מעשי תקיפה, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר כזכור בעט ברגלה של המתלוננת, מצוי ברף שאיננו גבוה. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, וזאת כאשר מעשהו של הנאשם התאפיין בהימלטות מהמקום, ומבלי שנלוו לכך שימוש באלימות או עבירות נוספות. לצד אלה, שקלתי את אופיים של דברי האיום שהשמיע הנאשם בהזדמנויות השונות, ובולטת בחומר העובדה שבאחת מהפעמים שבהן הנאשם איים על המתלוננת, הוא גם נשא עימו סכין. את זאת בית המשפט רואה לחומרה בעיקר בשים לב ל**פוטנציאל הנזק** אשר היה טמון בדברים וכאשר לשאלה אם המתלוננת ידעה באותה עת אודות הסכין אם לאו קיימת נפקות שאיננה משמעותית.

עוד ובהמשך לדברים האחרונים, בית המשפט שוקל את הנזק שגרם הנאשם למאפייה שבה עבדה המתלוננת, אשר נאמד בסכום שאיננו של מה בכך - עד כאלפיים ₪. כמו כן, אמנם למי מהמתלוננים לא נגרם נזק פיזי ממשי, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם עת בעט ברגלה של המתלוננת, מה שכמובן היה עלול לגרום לה לחבלות ואף יותר מכך, וכבר היו דברים מעולם.

בנוסף, בית המשפט שוקל לקולא את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלוו להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנדא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. מה גם, שמ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפייתית, רוויית קנאה ורכושנית מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, אשר גם ביצע את העבירות מבלי שקדמו לכך כל קנטור או התגרות מצדה של האחרונה.

16. אשר ל**מדיניות הענישה הנוהגת**, ייאמר תחילה כי הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות שונות. על כן, ומטבע הדברים, יקשה על בית המשפט למצוא פסיקה שבה נדונו מקרים דומים לזה שבפניי, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים. משכך, הפסיקה שתוצג לעיל תוכל ללמד אודות מדיניות הענישה הראויה בתיק הנדון על דרך ההיקש בלבד.

וכך, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה, גם במקרים שבהם מושא האיום היו בני משפחה, וראו בעניין זה: רע"פ 3364/14 **באסם מנצור נ' מדינת ישראל**, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 **סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל**, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 **מדינת ישראל נ' ציון ווקנין**, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב**, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 **מדינת ישראל נ' יוסף ביטון**, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי**, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 **מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי**, (22.06.2016); ות"פ (שלום

רמלה) 23607-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.05.2016). והדברים נכונים גם מקום בו דובר בנאשמים שלצד עבירת האימים הורשעו גם בעבירה של היזק לרכוש, וראו בעניין זה: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 **יעקב בכר נ' מדינת ישראל**, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 **מדינת ישראל נ' סער מור**, (07.05.2017); ת"פ (שלום אשדוד) 36801-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 **מדינת ישראל נ' יוסף כהן**, (03.12.2014); ות"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 **מדינת ישראל נ' שמעון מהרט**, (25.03.2014).

כאשר דובר בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג (כאשר יש לזכור כי במקרה הנדון, בסעיפי החיקוק לא יוחסה לנאשם הנסיבה המחמירה של ביצוע העבירה נגד בת זוג), נקבעו בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירה זו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה או לכל היותר על מאסר קצר, שניתן לרצותו בעבודות שירות. וראו בעניין זה: רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (13.01.2016); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 32022-03-16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.08.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 14681-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (06.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 25832-11-13 **מדינת ישראל נ' חיים ברוך**, (02.12.2015); ת"פ (שלום רמלה) 25374-04-13 **מדינת ישראל נ' מאור ורולקר**, (27.10.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 34374-10-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (11.03.2015); ת"פ (שלום רמלה) 27542-01-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (15.07.2014).

באשר לעבירה של הפרעה לשוטר, סקירת הפסיקה מלמדת כי על דרך הכלל, נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות נגד שוטרים שאינן כוללות אלימות פיזית - מתחמי עונש שתחתיתם במאסר מותנה וסופם במאסר לתקופה הנעה סביב שנה אחת (ראו למשל: ת"פ (שלום ראשון לציון) 32019-03-16 **מדינת ישראל נ' בן שקד**, (15.02.2017); ת"פ (שלום עכו) 1202-03-12 **מדינת ישראל נ' מופק שאהין**, (28.05.2013); ת"פ (שלום חדרה) 13554-12-11 **מדינת ישראל נ' עלי אנבאריה**, (21.11.2013); ות"פ (שלום באר שבע) 20667-02-15 **מדינת ישראל נ' מחמד אלטורה**, (10.01.2016)). לצד אלה, מצינו בפסיקה גם מקרים שבהם מצאו בתי המשפט לקבוע מתחמי עונש שתחתיתם מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות (ראו למשל: רע"פ 8062/13 **אלכס ברזק נ' מדינת ישראל**, (10.04.2014); ות"פ (שלום כפר סבא) 8897-09-10 **מדינת ישראל נ' גבריאל גולן**, (27.06.2016)).

בנקודה אחרונה זו יוזכר, שהנאשם שבפני הורשע באישום השני לצד העבירה של הפרעה לשוטר, גם בעבירות של החזקת סכין ואימים. כן ייאמר, כי בסקירת הפסיקה שלעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, כאשר ברי כי העונשים שהושתו בגדרם או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם, כמו קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהליכים טיפוליים; ועוד.

17. כאן גם ייאמר כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנתה המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטעמה), אולם כמובן שהעיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפני (כאן גם יוער, כי על פסק הדין בת"פ 43895-02-15, שאליו הפנתה המאשימה, הוגש ערעור. אמנם ערעור זה נדחה, אך טוב תעשה המאשימה אם תפנה את בית המשפט לפסיקה של ערכאת הערעור, ככל שזו קיימת, ולא לזו של הערכאה הדיונית).

על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית, ואין לגזור את דינם של הנאשמים על סמך הכותרות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). עוד יש לזכור, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ'**

18. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, דומני כי מתחם עונש הולם שתחתיתו 18 חודשים מאסר הינו מחמיר מדי וחוטא לעקרון ההלימה. אשר על כן, ובשים לב לכל האמור לעיל, הריני קובעת כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם - **ינוע מתחם העונש בין 10 ל- 24 חודשים מאסר.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם ושאלת הארכת המאסרים המותנים

19. נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים שהושתו עליו בבית דין צבאי. בשים לב לסעיפים 54 ו- 56 לחוק העונשין, ומטבע הדברים, יוצא כי שאלת גזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם או מחוצה לו כרוכה בשאלת הארכת המאסרים המותנים. שכן, אם בית המשפט ימצא כי אין דרך להורות על הארכת התנאים, כי אז אף בהתקיים שיקולי שיקום משמעותיים, עדיין בית המשפט אמנם יהיה רשאי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, אולם לא ניתן יהיה להסתפק בהשתת עונש שאינו כולל רכיב של מאסר בפועל. במקרה האחר, אם בית המשפט ימצא כי יש להורות על הארכת המאסרים המותנים, כי אז לא ניתן יהיה להשית על הנאשם עונש הכולל רכיב של מאסר, וממילא גם לא עונש בגדרי מתחם הענישה שנקבע.

במקרה הנדון, אקדים ואומר כי מצאתי כי אחד מהמאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם הינו חב הפעלה ולא ניתן להורות על הארכתו (ומכאן גם שלא ניתן להאריך את המאסר המותנה הנוסף). לעניין זה עוד אדרש בהמשך, וכעת בית המשפט יבחן את הדברים לפי סדרם, ראשון ראשון ואחרון אחרון: תחילה אקבע את העונש המתאים לנאשם; לאחר מכן, אדרש לשאלת הארכתם או הפעלתם של המאסרים המותנים; ולאחר מכן, ככל שיופעלו המאסרים המותנים (והרי שכבר ציינתי שנמצא כי אין מנוס מכך), אקבע את מידת החפיפה או ההצטברות שבין המאסרים המותנים בינם לבין עצמם ובינם לבין העונש שייגזר על הנאשם בתיק זה.

20. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

21. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, שכן כאמור, לחובתו הרשעה קודמת בבית דין צבאי בגין ביצוע עבירות, בין היתר, של אלימות נגד שוטרים ועובדי ציבור ואיומים, ושבגינה הוא אף ריצה עונש מאסר. מה גם שבמקרה הנדון, חרף קביעתי לפיה מכלול מעשיו של הנאשם מהווה אירוע אחד, הרי שעדיין, את העבירות הוא ביצע בכמה הזדמנויות שונות, כך שלא ניתן לומר כי הוא מעד אך באופן חד פעמי. לצד אלה, והגם שהכלא כאמור איננו זר לו, נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת גם בשים לב לגילו הצעיר.

עוד ולקולא, נתתי דעתי לעובדה כי מאז ביצוע העבירות חלפה למעלה משנה, ולכך שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתן של המתלוננות בתיק. בנוסף, בית המשפט שוקל את העובדה שבפניו נאשם צעיר בגילו, אשר נמנה עם קבוצת ה"בגירים-צעירים". אם כי, אציין מיד כי "בגיר צעיר" איננו "מונח קסם" ואין בו כדי להביא להקלה אוטומטית בעונשו של הנאשם, ואפנה בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 **אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' ג'ובראן להבהיר ולחדד את דבריו בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013), וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסיקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגירים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המיוחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, לתוך הכללים הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו".

בנוסף, אף לא התעלמתי מנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש וכן נתתי דעתי לעובדה שהלה היה עצור במשך תקופה שאיננה קצרה מאחורי סורג ובריח ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כפי שירות המבחן, כך גם לדעתי היה במעצרו זה כדי להרתיעו מביצוע עבירות נוספות, ואף ניתן לשקול את הדברים בגדרי סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

לבסוף, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתה של המתלוננת - כפי שזו הובאה בתסקיר שירות המבחן - אשר ניתקה את יחסיה הזוגיים עם הנאשם, ומסרה כי אינה חוששת מפניו ואף דואגת לעתידו. ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא-היא הקורבן העיקרי של העבירות (והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011)).

22. בכל אלה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי מעלה. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם". ובמה דברים אמורים?

כפי המפורט בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו, הנאשם שולב במסגרת צו פיקוח מעצר בקבוצה טיפולית המיועדת ל"עצורי בית". במסגרת זו, במהלך כחודשיים, הנאשם הגיע באופן סדיר למפגשים, וגורמי הטיפול התרשמו כי הוא היה קשוב לתכנים. גם בהמשך, ולנוכח הנכונות שהביע, הנאשם השתלב במסגרת שירות המבחן בקבוצה טיפולית הנותנת מענה לדפוסי עבריינות ובסוגיות של תקשורת ומערכות יחסים. עוד ובנוסף לאלה, שירות המבחן התרשם כי היה בהליכים המשפטיים כדי להרתיע את הנאשם, וכי לאחרון יש יכולת להבין שיש בו עמדות ודפוסים מכשילים בקשרים זוגיים, ומוטיבציה לשקם את חייו במישור האישי והתעסוקתי.

ודוק, אכן לא התעלמתי מהערכתו של שירות המבחן, לפיה מהנאשם עודנו נשקף סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק, הן באופן כללי והן כלפי המתלוננת בפרט. כאן גם יוער, כי הנאשם אמנם סיים את הקשר שלו עם המתלוננת, אולם יש להעמיד לנגד עינינו גם את בת זוגתו הפוטנציאלית הבאה. ועדיין, גם שירות המבחן עצמו העריך כי ככל שהנאשם ימשיך ויעמיק בהליך הטיפול, הרי שכן מסוכנותו תלך ותפחת. ואכן, במסגרת העונש שיושת עליו, הנאשם ימשיך את הקשר שלו עם שירות המבחן ובכלל זה גם את ההליך הטיפולי; וככל שלא יעשה כן, כי אז ממילא ייתכן שעניינו יוחזר לבית המשפט במסגרת בקשה להפקעת צו מבחן, שאז ברי כי שיקולי השיקום יאבדו ממשקלם.

כאן גם יצוין, כי הנאשם מסר בדיקות שתן שנמצאו נקיות משרידי סם. אמנם בית המשפט מחזק את ידיו של הנאשם - אשר בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו, נכתב כי הלה טען שהשתמש באופן ספורדי בחשיש - בפן זה, אולם ממילא במקרה הנדון לא נטען כי העבירות בוצעו על רקע של שימוש בסמים.

23. הנה כי כן, והגם אם הליך השיקום של הנאשם טרם הושלם, עדיין סבורתי כי בשים לב למוטיבציה שהוא מביע ולכך שהוא כבר החל את השתתפותו בהליכים טיפוליים-שיקומיים, הרי שניתן לומר כבר עתה כי קיים סיכוי ממשי לכך

שהלה ישתקם באופן מלא בעתיד, ומכאן שגם מצאתי להשית עליו עונש הסוטה לקולא ממתחם הענישה שקבעתי לעיל. ויוער, כי מסקנתי האחרונה אף מתעצמת בשים לב לקבלת האחריות המלאה מצדו ולהבעת החרטה הכנה, תוך שניכר כי הלה הפנים את חומרת מעשיו ומבקש להכות על חטא; לנוכח המלצתו והתרשמותו החיובית של שירות המבחן; ובייחוד לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, שהרי מן המפורסמות כי ככל שגילו של הנאשם צעיר יותר, כך גוברים הסיכויים לשיקומו.

24. לצד האמור וכפי שכבר צוין לעיל, בית המשפט יעניק במקרה הנדון משקל ניכר לשיקול השיקום ואף יהיה בו כדי להביא לסטייה מסוימת ממתחם העונש ההולם. אולם, באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ולעוצמתו של השיקום, מצד שני, הרי שהסטייה לקולא מהמתחם תהיה מתונה בלבד. והרי כידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

25. אשר למאסרים המותנים, כאמור, נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים אשר הושתו עליו בבית הדין הצבאי: האחד, בן 180 יום למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שיש בה יסוד של אלימות; השני, בן 90 יום למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שיש בה יסוד של אימים.

כפי שמורה אותנו סעיף 57 לחוק העונשין:

"לענין סעיפים 54 עד 56 דינו של עונש מאסר על תנאי שהטיל בית דין צבאי כמשמעותו בחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, כדין עונש מאסר על תנאי שהטיל בית משפט, זולת אם סבר בית המשפט שהרשיע בשל העבירה הנוספת, שהעבירה שעליה הטיל בית הדין הצבאי את עונש המאסר על תנאי היתה עבירה צבאית כמשמעותה באותו חוק".

ובענייננו, כפי שעולה מגזר הדין של בית הדין הצבאי(ת/3), המאסרים המותנים הושתו על הנאשם בגין הרשעתו, בין היתר, בעבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפת עובד ציבור, לפי סעיפים 382א(א) ו-378 לחוק העונשין; ותקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין. ברי כי עבירות אלה אינן "צבאיות מובהקות", ואף אינן "צבאיות" כלל, כי אם אזרחיות לכל דבר ועניין, ומכאן שלנוכח האמור בסעיף 57 לחוק העונשין, המאסרים המותנים הנדונים דינם כעונשי מאסר מותנה שמטיל בית המשפט.

כעת, הנאשם עבר בתוך תקופת התנאי והורשע, בין היתר, בשלוש עבירות של אימים ובעבירה אחת של תקיפה סתם. לפיכך - ובהיעדר מחלוקת על כך שלא מתקיימים תנאיו של סעיף 85 לחוק העונשין - יוצא כי המאסר המותנה בן 90 הימים הינו חב הפעלה; וכנגזרת מכך, גם לא ניתן להורות על הארכתו של המאסר המותנה בן 180 הימים, שלכאורה הינו בר הפעלה בלבד (שהרי לא ניתן להורות על הארכת מאסר מותנה לצד השתת רכיב של מאסר.

ודוק, לא ניתן לקבל את טענתו של הסנגור הנוגעת לכך ששני המאסרים המותנים הושתו על הנאשם בגין מסכת עבריינית אחת, ומכאן שאינם חבי הפעלה. ייאמר כי בית המשפט לא ירד לסוף דעתו של הסנגור בנקודה זו, וממילא ייאמר כי עסקינן בשני מאסרים מותנים שונים זה מזה, כאשר האחד חל על עבירות תקיפה והשני על עבירות של אימים, והרי שברגע שהנאשם בחר לעבור על כל אחת מעבירות התנאי, כי אז אין לו להלין אלא על עצמו, ויפיים לעניין זה דבריו של כב' השופט (כתואר אז) א' רובינשטיין ברע"פ 4935/12 מוחמד עמאר נ' מדינת ישראל, (13.01.2013):

"בכל הנוגע לפיצול המאסר המותנה על בסיס תנאים שונים, מן הנימוקים בעניין ריזי עולה, כי באופן זה יכול

בית המשפט אשר מטיל אותו להבטיח במידה מסוימת, כי החלק מתוכו שיופעל, יהא מידתי ביחס לחומרת העבירה הנוספת אשר מפעילה אותו... ככל שהעברין יבצע בתקופת התנאי רק עבירה מן הסוג החמור פחות, אכן יש בפיצול התנאים כדי להקל עמו, שכן לא יהא מחויב בנשיאת מלואה של תקופת המאסר המותנה שהוטלה עליו. אולם לגבי עברין, כמו בענייננו, אשר מבצע לסירוגין את כלל עבירות התנאי, הפעלת כלל חלקיו של המאסר המותנה כתוצאה מכך אינה בלתי-מידתית, ולכן אינה פוגעת בתכלית פיצול התנאים [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ]."

כך גם, אף לא נהירה טענת ההגנה הנוגעת לכך שיש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע מתמשך אחד, ועל כן, כך לפי הטענה, המאסרים המותנים אינם חבי הפעלה. בעניין זה ייאמר, כי אכן כפי טענת הסנגור, בית המשפט קבע כי יש לראות בכלל האישומים כ"אירוע" אחד. אולם, אין בכך כדי להעלות או להוריד בשאלת הפעלת המאסרים המותנים, שהרי כידוע גדריו של "אירוע" נקבעים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, כאשר ברי כי "אירוע" אחד יכול להיות מורכב גם מכמה מעשים, שכל אחד מהם יכול להקים עבירה בפני עצמה. גם במקרה הנדון, הנאשם איים שלוש פעמים, בשתי הזדמנויות שונות ועל שתי מתלוננות שונות, ובהתאם לכך, **הודה והורשע בשלוש עבירות של אימים**. אשר על כן, מקום בו הנאשם הורשע בשלוש עבירות של אימים, שבוודאי מהווים מעשים נפרדים (כך שאין תחולה לכלל הקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982) - הרי שלנוכח לשונו הבהירה של סעיף 56(ב) לחוק העונשין - אין מנוס מלקבוע כי התנאי בן 90 הימים, הינו חב הפעלה (ומכאן גם שלא ניתן לקבל את המלצת שירות המבחן להאריך את המאסרים המותנים).

26. לצד האמור, מצאתי כי בשים לב לשיקולי השיקום שפורטו בהרחבה קודם לכן ועל מנת שלא לגדוע את הליך השיקום של הנאשם, לנוכח גילו הצעיר ולאור יתר מאפייניו החיוביים אשר פורטו קודם לכן - ניתן במקרה הנדון לסטות מהכלל ולהורות כי המאסרים המותנים אשר יופעלו ירצו בחופף זה לזה ובחופף לעונש שיושת בתיק זה.

אם כי, בשים לב להקלה בעונשו של הנאשם, הן בדמות הסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם והן בדמות חפיפת המאסרים המותנים, ובשעה שממילא ניכוי ימי מעצר מעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות איננו צעד טריוויאלי (ראו רע"פ 7584/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (02.12.2014); וע"פ (מחוזי מרכז) 20799-04-17 מרתה פירר נ' מדינת ישראל, (27.06.2017)) - הרי שאנכה בצורה חלקית בלבד את ימי מעצרו של הנאשם מעונש המאסר שייגזר עליו.

27. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 4 חודשים מאסר, שירוצו בעבודות שירות.

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 180 הימים אשר הושת על הנאשם בבית הדין הצבאי ביום 05.03.2014 במסגרת תיק: דרום (מחוזי) 397/13.

ג. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 90 הימים אשר הושת על הנאשם בבית הדין הצבאי ביום 05.03.2014 במסגרת תיק: דרום (מחוזי) 397/13.

הריני מורה כי שני המאסרים המותנים שהופעלו לעיל ירצו בחופף זה לזה ובחופף לעונש המאסר אשר הושת על הנאשם בסעיף א' שלעיל. בסך הכול, על הנאשם לרצות 180 ימים מאסר, וזאת בניכוי חודשיים מימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 19.11.2017, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 21.01.2018 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה בכפר הנופש באשקלון, רח' בן עמר 1,

אשקלון - והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ד. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ה. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון, או על אחת מהעבירות הבאות: אימים, היזק לרכוש במזיד, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, או החזקת סכין שלא למטרה כשרה.

ו. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות העמידה בתנאי צו המבחן, וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ז. פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/5.

הפיצוי ישולם תוך 30 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ח. פיצוי בסך 250 ₪ לגב' ל' ח, ע"ת/1.

הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל סכום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי

ט. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 90 יום.

י. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע כל אחת מהעבירות הבאות: עבירות אלימות, אימים, היזק לרכוש במזיד, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או החזקת סכין שלא למטרה כשרה - וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום.

לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

הכספים שהופקדו בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה יושבו למפקידה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, ב' טבת תשע"ח, 20 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה להגיש ערעור על רכיב עונש עבודות שירות בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש עבודות השירות למשך 45 יום.

המאשימה מתבקשת להודיע לב"כ הנאשם ולביהמ"ש, תוך 14 יום, האם אכן בכוונתה להגיש ערעור על רכיב עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום ב' טבת תשע"ח, 20/12/2017 במעמד הנוכחים.

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**